

Nicole BULS

Bouwkampvrijwilliger bij Damiaanactie

In 2005 bouwde Nicole BULS (64) mee aan een eerstehulp post in het noorden van India. Nadien trok ze nog drie keer op bouwkamp, naar Nicaragua, Congo en deze zomer opnieuw naar India. „Er zijn wel meer vrijwilligers die in die mate gebeten raken”, lacht ze. „Onder elkaar noemen we het ‘damianitis’.”

‘Met de overdaad in onze streken heb ik het geregeld moeilijk’

Jozefien VAN HUFFEL

Ze wilde het al lang, haar steentje elders in de wereld bijdragen, want hier in België heeft ze zo veel. Terwijl ze dat zegt, neemt Nicole BULS met duim en wijsvinger de maat van dat spreekwoordelijke steentje. Hooguit een centimeter hoog schat ze het. Naast haar op de sofa imiteren twee vrolijke kleindochters het gebaar. „En toch is zo’n bouwkamp enorm veel waard”, zegt hun omie. „Alleen al omdat het op allerlei vlakken oogkleppen wegneemt.”

–Trook u daarom op bouwkamp, die eerste keer?

Ik wist niet goed hoe ik, anders dan als toerist, naar een ontwikkelingsland kon, tot ik op de Cultuurmarkt in Antwerpen bij de stand van Damiaanactie belandde. Ik toonde de folder over de bouwkampen aan mijn collega, want ik vermoedde dat zij ook belangstelling zou hebben. We bemanden samen een schoolsecretariaat en dat jaar trokken we samen naar India.

Deels deed ik het wellicht om mijn geweten te sussen. Dat wij veel hebben en anderen zo weinig, daar kun je je immers niet goed bij voelen. Ik wilde iets doen, hoe klein ook. Van de veelgebruikte uitdrukking over ‘een druppel op een gloeiende plaat’ houden ze bij Damiaanactie trouwens niet. Voor hen is een bouwkamp een druppel olie die de radertjes van de motor beter doet draaien. Dat vind ik mooi.

–Was dat eerste kamp ook het meest ingrijpende?

Misschien raakte het bouwkamp de voorbije zomer me wel het diepst. Ik trok in 2007 naar Nicaragua en in 2012 naar Congo en bezocht dus de drie continenten waar Damiaanactie actief is. Met de mensen in India klikte het, dus keerde ik terug naar daar. Ditmaal verbouwden we de woonruimten van een gemeenschap van leprapatiënten. In 24 kleine kamers verbijderden we onder meer bepleistering en maakten we een vloer van bakstenen.

Terwijl ik de vorige keren meewerkte aan panden waar onbekende patiënten baat bij zouden hebben, hadden we nu rechtstreeks contact met de mensen voor wie we werkten. De chef van de gemeenschap hilde bij het afscheid. Hij verloor zijn vingers door lepra en ik vergeet nooit

Nicole Buls: „Het boeddhisme leerde me afstand te nemen van problemen van gisteren en morgen.” © Frank Bahn Müller

hoe hij met zijn misvormde handen de tranen wegveegde. „De regering is ons vergeten, maar jullie helpen ons”, zei hij.

–Wat neemt u van zo’n reis mee naar huis?

Er gaat geen dag voorbij of je denkt aan de mensen daar. Die gedachten maken je als vanzelf bewust van de luxe om je heen en van hoe we ons belachelijk druk maken over kleine problemen. Aan de bouw-

„Mijn kleindochter uit Zwitserland verkocht zelfs knutselwerkjes om het bouwkamp te steunen”

kampen nemen mensen van alle leeftijden deel, van zeventien tot zeventig, maar ik denk dat vooral het aantal jongeren groeit. Dit jaar telde mijn groep naast mezelf een dertiger en zes jonge mensen. Ook voor hen vind ik het belangrijk dat ze leren uit de confrontatie met de derde wereld.

Ik heb het vaak moeilijk met de overdaad bij ons. We kunnen altijd eten waar we zin in hebben en kinderen hebben overdreven veel speelgoed. Tegelijk merk ik dat mijn kleine engagement ook mijn kleinkinderen raakt. Een van de drie kleindochters woont in Zwitserland. Ze verkocht knutselwerkjes om mijn bouwkamp te steunen en haalde 80 euro op.

–Houdt u ook als toerist van India?

Elk bouwkamp bestaat uit drie weken werken en een week rondreizen. Deze keer bezochten we drie van de vier heilige plaatsen van het boeddhisme: de plekken waar Boeddha stierf, tot verlichting kwam en zijn eerste sermoen gaf. Voor mij persoonlijk was dat heel verrijkend. Doordat mijn dochter aan karate deed, reisde ik bijna twintig jaar geleden met haar naar Japan. We bezochten er tempels en ik ontdekte dat het boeddhisme me erg aansprak. Het zen-boeddhisme stelt dat je je niet druk mag maken om de problemen die geweest zijn of die nog zullen komen. Je moet afstand nemen van gisteren en morgen en leven in het nu.

In India maakten we echter ook kennis met andere levensbeschouwingen. Onze chauffeur was een hindoe. Hij gaf ons allemaal een armbandje zoals hindoes dragen en loodste ons zo binnen in een aantal bijzondere plekken. In Delhi huurden we dan weer een Sikh in, die er ook op stond dat we een tempel bezochten en een kijkje namen achter de schermen. In een grote keuken werd daar in reuzenpannen 24 uur op 24 eten bereid. Ook op dat vlak bevrijdt een dergelijke reis je van oogkleppen.

–Plant u een vijfde bouwkamp?

Het was zwaar deze zomer: ontzettend warm en zware stenen. Ik vermoed dus dat het bij vier bouwkampen zal blijven. Intussen verwachten ze hier in de parochie wel dat ik de homilie verzorg in de campagne-week van Damiaanactie, eind januari, en dat zal ik met veel enthousiasme blijven doen. Aan het begin van mijn pensioen kreeg ik na die viering trouwens een uitnodiging in handen voor de Pannenkoekendag van Ziekenzorg. Als het ware toevallig ontdekte ik zo een manier om me in mijn eigen parochie te engageren.